

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/568/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3812213464
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3812213464.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudkýň JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Aleny Záhumenskej v právnej veci navrhovateľa B. zastúpeného S. proti odporkyni P., zastúpenej U., za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporkyne N., zastúpeného U., o zaplatenie 1.311,03 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Prievidza zo dňa 20. mája 2013, č.k. 15C/29/2013-100, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo veci samej **p o t v r d z u j e .**

Výrok o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov prvostupňového konania **m e n í** tak, že navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov prvostupňového konania vo výške 207,30 Eur, do troch dní, k rukám U.. Y. I..

Navrhovateľ je **p o v i n n ý** zaplatiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov odvolacieho konania vo výške 69,22 Eur, do troch dní, k rukám U.. Y. I..

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd svojím rozsudkom zamietol návrh navrhovateľa a uložil mu povinnosť nahradiť trovy konania, a to trovy vedľajšieho účastníka vo výške 207,30 Eur, na účet U.. Y. I. a trovy odporkyne a vedľajšieho účastníka vo výške 115,60 Eur, na účet U.. P. D., do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že dňa 15.02.2006 uzavrel pôvodne žalovaný odporca 1) S. P. so Q. na základe jeho žiadosti zmluvu o vydanie a používaní kreditnej platobnej karty v zmysle § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. V žiadosti o vydanie karty žiadal odporca o pevnú mesačnú splátku vo výške 1.000,- Sk, pričom výška úverového limitu bude 20-násobok zvolenej pevnej mesačnej splátky. Súčasťou zmluvy boli aj Obchodné podmienky Q., pre vydanie a používanie kreditných platobných kariet pre fyzické osoby občanov s účinnosťou od 04.04. 2005. Z prehľadu histórie transakcií na kartovom účte XXXXXXXXXX (č.l. 27 a nasl. spisu) vyplýva prehľad jednotlivých operácií na účte. Prostredníctvom kreditnej platobnej karty odporca vykonával bezhotovostné platby za tovar a služby a hotovostné platobné operácie - výber hotovosti z bankomatu. Zo zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 14.02.2011 a z prílohy k zmluve vyplýva postúpenie pohľadávky voči dlžníkovi S. P., kde je uvedený dátum splatnosti pohľadávky 29.02.2008, suma v čase splatnosti 750,45 Eur, celková výška pohľadávky ku dňu postúpenia 1.311,03 Eur, z toho istina 662,66 Eur, úroky 386,59 Eur, úroky z omeškania 235,89 Eur, poplatky 25,89 Eur, dátum posledného creditu je uvedený 18.10. 2007, suma creditu v roku 2007 je 331,94 Eur. Z dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání záväzku z 22.08.2011 vyplýva, že odporkyňa P. P. pristúpila k záväzku podľa § 533 Občianskeho zákonníka, a to k dlhu dlžníka S. P., pričom zároveň aj uznala záväzok čo do právneho dôvodu a výšky voči veriteľovi Q., č. zákazníka XXXXXXXXXX

zo dňa 01.02.2006. Ako forma splatenia záväzku boli dohodnuté splátky po 20 Eur mesačne s dátumom prvej splátky k 25. dňu v mesiaci. Vychádzajúc zo skutkových zistení v predmetnej veci a citovaných ustanovení zákona považoval okresný súd návrh navrhovateľa za nedôvodný, a preto ho zamietol. V konaní nebolo sporné, že manžel odporkyne P. P., pôvodne žalovaný odporca 1) S. P. a právny predchodca navrhovateľa uzavreli dňa 15.02.2006 zmluvu o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty, formou ktorej čerpal dlžník úver poskytnutý Q. uskutočnením bezhotovostných platobných stykov, resp. výberom hotovosti z bankomatov. Svojou povahou išlo o zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. ustanovení Obchodného zákonníka, zároveň i o zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 2 písm. a), b) zákona č. 238/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom v čase uzavretia zmluvy a podporne i o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasl. ustanovení Občianskeho zákonníka. Rovnako nebolo sporné i to, že pôvodný dlžník zostal dlhovať z titulu nesplácania tohto úveru, pričom žalovaná istina s príslušenstvom čo do výšky nebola v konaní namietaná. Okresný súd riešil v prvom rade platnosť právneho úkonu, ktorým odporkyňa pristúpila k záväzku pôvodného dlžníka, pretože až následne bolo možné vyhodnotiť účinky prípadného uznania dlhu, resp. premlčania. Vzhľadom na výpoveď odporkyne, ktorá uviedla, že vôbec nevedela, že podpisuje pristúpenie k záväzku svojho manžela, takúto vôľu ani nemala a celú návštevu zástupcu navrhovateľa vyhodnotila len ako dohodu o splátkach, považuje súd pristúpenie k záväzku spôsobom, akým malo k nemu dôjsť za neplatný právny úkon. Zástupca spoločnosti navrhovateľa podsunul odporkyňi vopred pripravený formulár, kde je vopred predtlačená možnosť pristúpenia k záväzku pri vpísaní len osobných údajov, pričom bolo preukázané, že s odporkyňou uvedené ústne neprejednal. Pre neexistenciu vôle urobiť takýto právny úkon je preto pristúpenie k záväzku dojednané neplatne. Neplatnosti tohto úkonu nasvedčuje i to, že v dohode vôbec nie je uvedené, k akému záväzku odporkyňa pristupuje, vo vzťahu k akému veriteľovi, v akej výške. Uvedené v žiadnom prípade nemôže nahrádzať ďalší podsunutý právny úkon, a to uznanie záväzku, čo je osobitný právny úkon s inými náležitosťami. Vzhľadom k tomu, že odporkyňa teda platne nepristúpila k záväzku pôvodného dlžníka, hoci o dlhu svojho manžela mala vedomosť, nemohla ani platne uznať záväzok, pretože platne môže uznať dlh len dlžník. Možno mať pochybnosti aj o uznaní záväzku, ktoré odkazuje na číslo zmluvy a deň uzatvorenia zmluvy, ktorý nezodpovedá zmluve, z ktorej navrhovateľ uplatňuje svoje právo. Z týchto dôvodov súd návrh zamietol ako nedôvodný, pretože odporkyňa nie je pasívne legitimovaná na splnenie žalovaného dlhu. Súd sa pre úplnosť v celom rozsahu stotožňuje s dôvodne vznesenou námietkou premlčania dlhu odporcom, ktorú vzniesol opakovane v konaní tak vedľajší účastník, ako i odporkyňa. Pokiaľ by aj vo vzťahu k odporkyňi, resp. dlžníkovi nastala celková splatnosť dlhu 29.02.2008 a navrhovateľ podal návrh dňa 30.07.2012, bol návrh podaný po uplynutí trojročnej premlčacej doby podľa § 101 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti súd udáva, že vzhľadom na to, že táto zmluva je svojím charakterom zároveň i spotrebiteľskou zmluvou, pričom na záväzky zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka, a tým i ustanovenia o premlčaní, spravuje sa premlčanie takéhoto dlhu občianskym právom. Pokiaľ navrhovateľ poukazoval na Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku vzhľadom na zistené okolnosti uzavretia tejto dohody, považuje súd túto dohodu za absolútne neplatný právny úkon predovšetkým pre neexistenciu vôle odporkyňi pristúpiť k záväzku pôvodného dlžníka a jednak pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka a neplatnú pre neexistenciu slobodnej vôle písomne uznať dlh na strane účastníka dohody - odporcu. Je zrejmé, že len a len z iniciatívy navrhovateľa bola vyhľadaná odporkyňa s tým, že dojednáva len splátky tohto úveru, pričom nebola vôbec informovaná o tom, že dlh je premlčaný a aké sú následky uznania záväzku. Odporkyňa v konaní uviedla, že jediným účelom návštevy zástupcu navrhovateľa bolo uzavretie dohody o splátkach, pričom vôbec nemala vedomosť o tom, že by mala uzatvoriť a podpísať aj ďalší úkon, a to pristúpenie k záväzku a uznanie dlhu, rozhodcovskú doložku a podobne. V dohode je nesprávne uvedené číslo zmluvy a dátum zmluvy. Za tohto stavu len veľmi ťažko preto možno uvažovať o uznaní dlhu čo do právneho dôvodu voči konkrétnemu veriteľovi. Pokiaľ bolo účelom návštevy dojednanie splátok, v predmetnej dohode sú síce splátky uvedené, avšak je evidentné, že na týchto splátkach sa účastníci nedohodli, pričom v časti 3. dohody je vopred predtlačené vyhlásenie dlžníka o jeho vedomosti o premlčaní dlhu a jeho následkoch. Táto skutočnosť nebola v konaní vôbec preukázaná, práve naopak, odporkyňa poprela, že by jej vôbec bolo vysvetľované, že podpisuje aj písomné uznanie dlhu. Navrhovateľ zostal v tomto smere nečinný. Takto deklarovaný zámer navrhovateľa dosiahnuť úspešnú vymožiteľnosť pohľadávky podpísaním dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku súd hodnotí ako nekalú obchodnú praktiku, pretože navrhovateľa ako veriteľa viedlo k podpisu dohody to, aby docielil vymožiteľnosť práva pred súdom a nie menil pôvodný obsah zmluvy, a to dojednanie nových splátok. Samotný „úmysel“ dojednať nový splátkový kalendár vyplýva z toho, že podľa odporcu sa pri osobnej návšteve o výške splátok ani

nebavili, nie je vypísané príslušenstvo dlhu, počet splátok, splatnosť a podobne. Dohoda ako taká je pritom vyhotovená vo forme predtlačeneho textu, to znamená pre všetky prípady dlhov, či sú v čase podpisu tejto listiny premlčané, alebo nie. Uzatvorenie tejto dohody nevyjadruje vôľu konajúcej osoby pristúpiť k záväzku a podpísať aj uznanie záväzku (viď výpoveď odporkyne) je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti. Uznanie dlhu nemohlo platne nastať v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka, pretože odporca nevedel o premlčaní dlhu, tak ako to vyžaduje uvedené ustanovenie. Tvrdenia navrhovateľa o rozdielnych účinkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 druhá veta OZ a uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, a to, že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie je viazané na vedomosť dlžníka, že uznáva premlčané právo, kým pri uznaní dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka sa vyžaduje táto vedomosť, považuje súd vzhľadom na všetky zistené okolnosti ohľadom uzatvorenia tejto dohody za účelové, až špekulatívne. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že zamestnanec navrhovateľa nepredkladal túto dohodu vôbec s úmyslom dosiahnuť uznanie, či už práva alebo dlhu, účelom jeho návštevy bolo dojednať splátky a docieľiť podpis dohody zo strany odporcu. Osoba dlžníka pritom v tejto formulárovej dohode vyhlasuje, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, čo teda odporuje horeuvedenému tvrdeniu navrhovateľa. Vzhľadom na uvedené považoval okresný súd dohodu za neplatný právny úkon jednak z dôvodu nedostatku vôle na strane odporkyne a jednak pre rozpor s dobrými mravmi, a to i pre rozpor s § 4 ods. 8 zákona č. 257/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, ako takúto praktiku veriteľa označuje za nekalú obchodnú praktiku v zmysle § 8 ods. 4 citovaného zákona, preto súd návrh zamietol. Pokiaľ ide o tvrdenia navrhovateľa o tom, že vedľajší účastník nemôže účinne vzniesť námietku premlčania, súd konštatuje, že s týmto názorom nesúhlasí. Pokiaľ by vedľajší účastník v občianskoprávnom konaní nemohol urobiť v konaní procesné vyhlásenie, či už ústne alebo písomne, ktoré opiera aj o ustanovenia hmotného práva, stratil by sa akýkoľvek jeho význam v konaní. Vedľajší účastník, podľa názoru súdu, môže vzniesť aj námietku, ktorá je hmotnoprávneho charakteru, napríklad námietku neplatnosti právneho úkonu, premlčania dlhu a podobne. Okrem toho v danej veci vzniesla námietku premlčania pred súdom aj odporkyňa ako dlžník. Pokiaľ ide o návrh na prerušenie konania s požiadavkou položiť Súdnemu dvoru Európskej únie otázku ohľadom posúdenia nekalých podmienok aj v zmenách a doplnkoch pôvodnej spotrebiteľskej zmluvy, súd sa týmto návrhom nezaoberal, pretože tento návrh bol podaný podmienene pre prípad, ak súd nebude akceptovať právnu argumentáciu ohľadom tohto úkonu. Vzhľadom na to, že súd sa takmer v celom rozsahu stotožnil s argumentáciou vedľajšieho účastníka ohľadom vyhodnotenia neplatnosti tohto úkonu, súd tento návrh nepovažoval za účinný procesný návrh vedľajšieho účastníka, o ktorom by mal súd rozhodovať. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 533, § 101, § 37, § 39 Občianskeho zákonníka. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. V konaní bola úspešná odporkyňa a vedľajší účastník na strane odporkyne. Vedľajšiemu účastníkovi vznikli trovy za právne zastupovanie právnym zástupcom U.. Y. I., pričom ide o trovy právneho zastúpenia z hodnoty sporu 1.311,03 Eur, odmena za jeden úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1, 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. predstavuje 61,41 Eur, pričom ide o úkony - prevzatie a príprava zastúpenia 61,41 Eur + režijný paušál 7,63 Eur, písomné vyjadrenie z 19.10.2012 v sume 61,41 Eur + režijný paušál 7,63 Eur, písomné vyjadrenie z 18.03.2013 v sume 61,41 Eur, režijný paušál 7,81 Eur, trovy právneho zastúpenia vzniknuté na strane vedľajšieho účastníka pre U.. Y. I. sú ako celok 207,30 Eur. Trovy právneho zastúpenia advokáta - substitúta U.. P. D., ktorý zastupoval aj vedľajšieho účastníka a aj odporcu, ide teda o trovy oboch účastníkov, avšak vzniknuté len jednému právnemu zástupcovi a tieto predstavujú odmenu za zastupovanie na pojednávaní 20.05.2013 v sume 61,41 Eur, režijný paušál 7,81 Eur, spolu 83,06 Eur s DPH, ďalej náhradu cestovného advokátskej koncipientky za cestu dňa 20.05.2013 za cestu D. - F. 240 km, základná náhrada za 1 km 0,183 Eur, spotreba na 100 km 6,5 l, cena za liter paliva 1,36 Eur, spolu cestovné 65,136 Eur, pričom právny zástupca uplatňuje len jednu šestinu cestovných výdavkov vzhľadom k tomu, že v predmetný deň sa zúčastnil pojednávania na Okresnom súde v Prievidzi aj v iných veciach. Ďalej súd priznal náhradu za stratu času za účasť na pojednávaní 10 polhodín á 13,01 Eur, spolu 130,10 Eur, pričom aj túto náhradu uplatnil len v jednej šestine vzhľadom na účasť na pojednávaní v šiestich veciach. Trovy právneho zastúpenia U.. P. D. predstavujú potom spolu 115,60 Eur s DPH (83,06 + 1/6-ina z 65,136 Eur a 1/6-ina z 130,10 Eur). Okresný súd v zmysle uvedeného preto priznal náhradu trov vedľajšieho účastníka v sume 207,30 Eur a trovy odporcu a vedľajšieho účastníka zastupované tým istým právnym zástupcom v sume 115,60 Eur.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Mal za to, že v

danom prípade došlo k nespochybniteľnému uznaniu dlhu, pričom nastali právne účinky spojené s uznaním práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, ktorý nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Citované zákonné ustanovenie nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka. Právny účinok, spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, t. j. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v takomto prípade nastupuje. Bol toho názoru, že odporkyňa potom, čo sa oboznámila s obsahom Dohody, svojím podpisom pristúpila k záväzku pôvodného dlžníka a existujúci záväzok uznala a vyjadrila svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky, nebola k podpisu dohody žiadnym spôsobom donútená, pričom nedochádza ani k zhoršeniu jej postavenia ako spotrebiteľa, práve naopak, odporkyňa poskytla možnosť splniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa dostala do omeškania, v splátkach. Ďalej nesúhlasil s tým, aby bol zaviazaný na úhradu trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Zastával názor, že združenie na ochranu spotrebiteľa musí byť z podstaty svojej existencie schopné samé poskytnúť právnu pomoc v spotrebiteľských sporoch. Podľa údajov registrácie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky má združenie členov, ktorí majú právnické vzdelanie, pričom združenie môže podľa § 25 zákona č. 250/2007 Z. z. využívať aj podporu ministerstva. V tomto smere poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co 26/2012 a sp. zn. 3Cob 259/2011, ktorý v obdobných prípadoch vedľajšiemu účastníkovi trovy konania nepriznal. Citoval z dôvodovej správy k zákonu č. 384/2008 Z. z. a vyvodil, že úmyslom zákonodarcu bolo umožniť kvalifikovanú ochranu spotrebiteľa na tento účel zriadeným subjektom, ktorý bude spôsobilý poskytnúť spotrebiteľovi kvalifikovanú pomoc. Poukázal na to, že združenie vstupuje do množstva konaní bez ohľadu na ich stav a vôľu odporcu, pričom pred oznámením o vstupe do konania nemá žiadnu vedomosť o prejednávacom prípade. Združenie opakuje procesné podania nadbytočne, bez uvedenia nových skutočností, týkajúcich sa predmetu sporu. K obdobnému záveru dospel i Krajský súd v Košiciach v rozhodnutí, sp. zn. 6Co/141/2012 a Krajský súd v Banskej Bystrici, sp. zn. 17Co/91/2012. Súd by nepriznaním náhrady trov konania vedľajšiemu účastníkovi neporušil právo na právnu pomoc a rovnosť účastníkov konaní podľa čl. 47 ods. 2, 3 Ústavy Slovenskej republiky, čo vyvodil okrem iného z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 78/03 a rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 16Co/100/2012. Vo veci nie je podľa názoru navrhovateľa možné aplikovať ani § 137 O.s.p., pretože združenie odporcu v konaní nezastupuje. Právne zastúpenie vedľajšieho účastníka mal z týchto dôvodov za nadbytočné, účelové a nehospodárne. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zmenil tak, že vyhovie jeho návrhu v plnom rozsahu, resp. napadnutý rozsudok zruší a vráti vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania vo výške 83,06 Eur.

Odporkyňa a vedľajší účastník vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhli rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdiť, uplatnili trovy odvolacieho konania. Uviedli, že navrhovateľom predložená dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku je formulár, vopred pripravený dodávateľom pre spotrebiteľa, ktorý nemal žiadnym spôsobom možnosť ovplyvniť jeho obsah. Takto predformulovaná dohoda predstavuje neprijateľné zmluvné podmienky, a to predĺženie premlčacej doby formou uznania dlhu a rozhodcovskú doložku. Ich právny význam a dôsledky sú pre spotrebiteľa neznámymi kategóriami a ako neprijateľné sú obe absolútne neplatné. Uzatvorenie dohody je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 4 ods. 8 ZOS, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom boli využité omyl a lešť v snahe dosiahnuť predĺženie premlčacej lehoty. Zdôraznil, že pracovníci navrhovateľa sú pri získavaní podpisov na formulárových dohodách mimoriadne úspešní a pravdepodobne aj motivovaní zo strany zamestnávateľa. Je známou skutočnosťou, že priemerný spotrebiteľ je nielen právne neznaný a neinformovaný, ale je súčasne mimoriadne manipulovateľný v situácii, pokiaľ sa dostane pod psychický tlak a sú u neho vyvolané emócie strachu a obáv, čo školená osoba, pracujúca pre inkasnú spoločnosť, dokáže v rámci štandardizovanej procedúry bez ťažkostí dosiahnuť vhodným vystupovaním pri použití správnych slovných formulácií v určitom poradí. Takémuto konaniu navrhovateľa nie je namieste priznať súdnu ochranu. Vzhľadom na predformulovaný obsah dohody možno mať vážne pochybnosti o tom, že skutočný prejav vôle dlžníka zodpovedá jej obsahu. Je potrebné uvedenú prax navrhovateľa považovať za nekalú obchodnú prax. Uzatvorenie takejto dohody je v rozpore s dobrými mravmi, pretože pri uzatváraní dohody neboli dodržané princípy dobromyseľnosti, čestnosti a navrhovateľom bol využitý omyl a lešť v snahe dosiahnuť uznanie premlčaného záväzku spotrebiteľa, resp. dosiahnuť predĺženie premlčacej doby. Právny režim predbežne formulovanej štandardnej zmluvy, definovaný v článku 3 ods. 2 Smernice Rady 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách teda nevyhnutne musí dopadať aj na uvedenú dohodu. Rovnako právny

režim celej citovanej smernice, z ktorej je odvodený model spotrebiteľskej ochrany, zakotvený v našom právnom poriadku. Dohoda ako právny úkon je pre svoju nezrozumiteľnosť, neurčitosť, rozpor s dobrými mravmi a rozpor s dobrými mravmi a rozpor s kogentnými ustanoveniami spotrebiteľského práva neplatná. Uvedli, že ust. § 558 Občianskeho zákonníka je vo vzťahu k ustanoveniu § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka ustanovením špeciálnym a jeho aplikácia je namieste vždy, keď sa jedná o uznanie práva spočívajúceho v povinnosti zaplatiť peňažné plnenie, ktoré je v čase uznávacieho prejavu dlžníka premlčané, čo logicky odôvodňuje podmienku formulovanú zákonodarcom, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Tvrdili, že preukázateľná kumulácia nekalých obchodných praktík navrhovateľa (§ 7 ZOS, § 8 ods. 1, ods. 4 ZOS), ktoré odporujú dobrým mravom (§ 4 ods. 8 ZOS, § 3 ods. 1 OZ) súčasne s neurčitou dohodou je dôvodom na posúdenie „uznania“ ako neplatného právneho úkonu podľa § 39, § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Navrhli potvrdiť i výrok o trovách konania pred súdom prvého stupňa, nakoľko súd pri rozhodovaní o trovách konania postupoval v súlade s vnútroštátnou právnou úpravou, ustálenou súdnou praxou a slovenskou právnou teóriou. Uplatnili náhradu trov odvolacieho konania vo výške 69,22 Eur.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec v zmysle § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu podaného odvolania a jeho dôvodov a dospel k záveru, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. Vo veci bolo rozhodnuté bez pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvého stupňa. Odvolacie námietky navrhovateľa vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnil pred súdom prvého stupňa. Odvolací súd konštatuje, že súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, vyhodnotil dôkazy v konaní vykonané každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti, odôvodnil, z akých dôvodov a ktoré tvrdenia účastníkov mal za preukázané, a ktoré nie, uviedol svoje skutkové zistenia, ktoré z dokazovania vyplynuli a na vec aplikoval správne právne predpisy, ktoré i správne vyložil a vysporiadal sa so všetkými námietkami navrhovateľa. Totožné námietky navrhovateľa uvedené v podanom odvolaní, preto nemohli v danej veci privodiť zmenu napadnutého rozsudku vo veci samej. Ani v odvolacom konaní totiž neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z tohto dôvodu si odvolací súd osvojil dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Z týchto dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1, ods. 2 O.s.p.).

Navrhovateľ sa domáhal, aby odvolací súd nepriznal odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania, keď poukazoval jednak na skutočnosť, že trovy odporkyne a vedľajšieho účastníka neboli účelne vynaložené na uplatnenie alebo bránenie práva, že pokiaľ vedľajší účastník využíva na zastupovanie v súdnych konaniach pomoc advokáta, musí jeho trovy znášať z vlastných prostriedkov, že sa jedná o umelé navyšovanie trov konania zneužitím zákona o ochrane spotrebiteľa, účelu a zmyslu inštitútu náhrady trov právneho zastúpenia.

V danej veci sú návrh navrhovateľa v celom rozsahu zamietol, preto správne na rozhodnutie o trovách konania aplikoval ust. § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Predpokladom, splnením ktorého vznikne nárok na náhradu trov konania, je v prvom rade plný úspech vo veci, ktorý sa zisťuje porovnaním petitu návrhu a výroku, ktorým sa rozhodlo vo veci samej. Účastník, ktorý mal plný úspech vo veci, má potom nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

V predmetnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal voči odporkyni zaplata 1.311,03 Eur s prísl. Súd prvého stupňa návrh zamietol a odvolacím súdom bolo zamietnutie návrhu potvrdené. Vzhľadom na uvedené je nesporné, že odporkyňa mala vo veci plný úspech, preto v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. je navrhovateľ povinný nahradiť odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne trovy konania. Odporkyni a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne preto súd

prvého stupňa náhradu trov konania priznal správne, avšak pochybil pri vyčíslení výšky trov právneho zastúpenia

Pokiaľ sa navrhovateľ nestotožnil s povinnosťou zaplatiť trovy konania vedľajšiemu účastníkovi, odvolací súd uvádza, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď vedľajšiemu účastníkovi priznal náhradu trov konania, pretože sa jednalo o konanie, do ktorého vstúpil v záujme ochrany spotrebiteľa (odporkyne), či mu v prípade úspechu odporkyne nemožno uprieť právo na náhradu trov konania, keďže bol zastúpený právnym zástupcom.

Podľa názoru odvolacieho súdu aj vedľajší účastník tak, ako ktorákoľvek iná fyzická alebo právnická osoba, má právo zvoliť si advokáta, ktorý ho zastupuje v konaní, v dôsledku čoho aj odvolací súd vedľajším účastníkom uplatnené trovy právneho zastúpenia považoval za účelne vynaložené. Toto jeho právo vyplýva aj z Ústavy Slovenskej republiky, článok 47 ods. 2.

Pre rozhodovanie v danej veci má zásadný význam posúdenie dôvodnosti a účelnosti úkonov vykonaných právnym zástupcom odporcu a vedľajšieho účastníka na strane odporcu v tomto konaní. Odvolací súd zdôrazňuje, že účastníkovi konania je možné priznať len náhradu trov potrebných na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.

Vedľajší účastník vstúpil do predmetného konania v záujme ochrany spotrebiteľa - odporkyne, účelne a úspešne bránil v konaní jej práva. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že vedľajší účastník do konania riadne vstúpil dňa 11.10.2012 a dňa 24.10.2012 doručil súdu prvého stupňa písomné vyjadrenie k návrhu na začatie konania, v ktorom kvalifikovane vzniesol námietku premlčania, ktorý úkon právnej pomoci nie je možné považovať za neúčelne vynaložený. Dňa 18.03.2013 doručil súdu prvého stupňa ďalšie vyjadrenie aj v mene odporkyne, v ktorom sa opätovne zaoberal dohodou o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu, ktorý úkon právnej služby nepovažoval odvolací súd za účelný, nakoľko zástupca odporkyne a vedľajšieho účastníka len opakoval a rozsiahlo zdôvodňoval poukazovaním na rozhodovacia činnosť iných súdov, z ktorej citoval, svoje stanovisko v danej veci, ktoré uviedol už vo svojom prvom podaní. Prostredníctvom zástupcu (substitúta) sa zúčastnil na pojednávaní dňa 20.05.2013. Okresný súd na argumenty vedľajšieho účastníka v jeho vyjadrení k podanému návrhu prihliadal a návrh zamietol, preto nie je dôvod na nepriznanie náhrady trov právneho zastúpenia zástupcovi odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne.

Náhrada trov konania odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne v zmysle uvedeného pozostáva z trov právneho zastúpenia v celkovej výške 207,30 Eur. Ide o trovy zastúpenia odporkyne a vedľajšieho účastníka na strane odporkyne za zastúpenie spoločným zástupcom z radov advokátov U. Y. I. z hodnoty pohľadávky 1.311,03 Eur, odmena za 1 úkon právnej služby podľa § 10 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v platnom znení predstavuje 61,41 Eur a odmena za 1 úkon právnej služby pri spoločnom úkone pri zastupovaní viacerých osôb (odporkyne a vedľajšieho účastníka) podľa § 13 ods. 2 vyhlášky predstavuje 61,41 Eur (61,41 Eur - 50 % x 2). V danej veci za vedľajšieho účastníka vykonal jeho zástupca úkon právnej služby - príprava a prevzatie veci vrátane prvej porady s klientom a písomné podanie na súd vo veci samej, t. j. 2 úkony po 61,41 Eur, 2 x režijný paušál po 7,63 Eur podľa § 14 ods. 1 písm. a), písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., spolu 138,08 Eur, za spoločný úkon právnej služby zástupcu odporkyne a vedľajšieho účastníka - účasť na pojednávaní dňa 20.05.2013 po 61,41 Eur podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky v spojení s § 13 ods. 2 vyhlášky a režijný paušál podľa § 16 ods. 3 vyhlášky vo výške 7,81 Eur.

Čo sa týka účelnosti trov právneho zastúpenia za účasť na pojednávaní, odvolací súd konštatuje, že zástupca odporkyne a vedľajšieho účastníka sa síce zúčastnil na pojednávaní dňa 20.05.2013 a nemožno hovoriť o neúčelne vykonanom úkone právnej služby, keďže na pojednávaní sa vo všeobecnosti vyžaduje prítomnosť účastníkov konania, resp. ich zástupcov, ide o úkon právnej služby v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. a zástupca na pojednávaní hájil práva odporcov. V zmysle uvedeného má odvolací súd za to, že úkony spoločného zástupcu v danom prípade nemožno považovať za neúčelné navyšovanie trov konania.

Pokiaľ ide o účelnosť vynaložených trov konania, a to náklady spojené s cestovným a stratou času, odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade nie je možné hovoriť o účelne vynaložených trovách zastúpenia vedľajšieho účastníka a odporkyne, pričom práve účelnosť vynaložených trov je základným predpokladom pre priznanie náhrady v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Neúčelnosť vynaložených trov spočíva v tom, že vedľajší účastník a odporkyňa si za zástupcu zvolili advokáta, so sídlom v D., rovnako tak si aj tento zástupca zvolil za svojho substitúta advokáta, sídliaceho v D., teda osobu, sídliacu v značnej vzdialenosti od obvodu súdu, prejednávajúceho vec v prvom stupni.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok vo výroku o povinnosti navrhovateľa zaplatiť odporcom a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne náhradu trov prvostupňového konania zmenil podľa § 220 O.s.p. tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnej odporkyne a vedľajšiemu účastníkovi na strane odporkyne priznal náhradu trov odvolacieho konania vo výške uplatnenej ich zástupcom 61,41 Eur za 1 úkon právnej služby pri spoločnom úkone pri zastupovaní odporkyne a vedľajšieho účastníka - za vyjadrenie k odvolaniu a režijný paušál 7,81 Eur podľa § 10 ods. 1, § 13 ods. 2, § 14 ods. 1 písm. b), § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z., spolu 69,22 Eur.

Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.